

ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ



(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«Η Μίνα δὲν ἄργησε νὰ ὑποκύψῃ σ' τὸ ζωηρὸ βλέμμα τοῦ Βάν. Ἐλ-σιγγ καὶ νὰ βυθισθῇ εἰς μίαν κατάστα-σιν ληθάρου. Παρακολου-θοῦσαν τὴν σκηνὴν αὐτὴν σιωπηλοί, μὲ σφιγμένας τὰς ψυχάς.

«Ἐξαφνὰ ὁ Βάν ἔλσιγγ ρώτησε τὴν κ. Ἀρκερ :

— Πού βρίσκεσθε ;

« Ἡ κ. Ἀρκερ δὲν τοῦ ἀπήντησε. Ἐ-νας σπασμὸς μόνον ἐτάραξε τὸ σῶμα της.

— Ὑποφέρετε ; ρώτησεν ὁ καθηγητής ;

« Ἡ κ. Μίνα ἀνοίξε τὰ χεῖλη της καὶ ἐψιθύρισε :

— Φοβοῦμαι !

— Ποιὸς ὁ λόγος νὰ φοβεῖσθε ; Πού εὐρίσκεσθε αὐτὴν τὴν

— Σηκώνονται. Αὐτὸς τοὺς δίδει χρήματα, χαιρετοῦν μὲ ὑπό- κλησιν καὶ φεύγουν.

— Καὶ αὐτὸς ;

— Αὐτὸς ἔμεινε... Νά... πλησιάζει στὴν πόρτα, κυττάζει ἔξω, φαίνεται ἀνήσυχος. Ρίχνει μερικὰ νομίσματα πάνω στὸ τραπέζι, σηκώνει τὸν γιᾶκὰ τῆς ρεδιγκότας του καὶ φεύγει βιαστικά, μὲ μεγάλα βήματα...

— Παρακολούθησέ τον. Μπορεῖς ;...

Τὰ χεῖλη τῆς κ. Ἀρκερ σαλεύουν, θέλει νὰ πῇ καὶ, ἀλλὰ δυσκο-λεύεται ὅπως φαίνεται.

— Τὸν ἐχάσατε ; ρωτᾷ ὁ καθηγητής.

« Ἡ Μίνα σιωπᾷ.

« Ὁ Βάν ἔλσιγγ ἐπιμένει.

Σκύβει κοντὰ τῆς καὶ περιμένει ν' ἀκούσῃ τί θὰ ψιθυρίσῃ, μὰ τοῦ κάκου. Τὰ χεῖλη τῆς κ. Ἀρκερ, μένουν σφραγισμένα, βουβά καὶ ἡ ὥρα περνᾷ...

«Ἐξαφνὰ ὁ καθηγητὴς στρέφεται πρὸς τὸ παράθυρο, κουνάει τὸ κεφάλι του λυπημένα καὶ λέγει :

— Εἶνε φυσικό. Δὲν μποροῦμε νὰ κάμωμε πλέον τίποτε. Ἐξ- μέρωσ...

Κατόπιν ξαναγυρίζει κοντὰ στὴν ὑπνωτισμένην κυρίαν καὶ τὴν ἐξυπνᾷ. Ἡ Μίνα φαίνεται τρομερὰ κουρασμένη, δὲν ἐνθυμεῖται τίποτε...

Δύο νοσοκόμοι τὴν μεταφέρουν μισοζαλισμένην στὸ κρεβάτι της νὰ ἡσυχάσῃ. Ὁ καθηγητὴς συνιστᾷ νὰ τῆς δώσουν πρὶν κοιμηθῇ ὀλίγο μπράντι.

Κατόπιν στρέφεται σ' ἐμᾶς ἀνήσυχος.

— Φίλοι μου, λέγει, αἱ ὑποψίες μου πραγματοποιοῦνται. Ὁ

κόμης ἐτοιμάζεται νὰ φύγῃ ἀπ' τὸ Λονδίνο.

— Θὰ φύγῃ πραγματικῶς ; ρωτῶ, ἢ θὰ ξαναγυρίσῃ γιὰ νὰ μᾶς

προξενήσῃ νέες συμφορές ;

— Αὐτὴ τῇ φορᾷ, Σουάρδ, φεύγει ὀριστικῶς. Γι' αὐτὴ ἀκριβῶς

συγγεννοεῖτο πρὸ ὀλίγου μὲ τοὺς κακούργους ἐκείνους, τοὺς ὁποίους

εἶδε ἡ Μίνα.

— Νὰ τὰ εἶδε ὅλα αὐτὰ πραγματικῶς ἢ κ. Ἀρκερ ; Μήπως

ὄνειρεῖσθε ; Τί παράδοξοι ἄνθρωποι ἦσαν αὐτοὶ μέσα στὸ Λον-

δίνο ;

— Μὴ σὲ καταπλήσῃ αὐτό. Ὑποπτεύομαι πὼς θὰ ἦσαν ἀσπίγ-

γανοὶ ἀπὸ τὰ μέρη του. Ὁ κόμης τοὺς ἐπλήρωσε γιὰ νὰ τὸν βοηθή-

σουν νὰ ξαναγυρίσῃ στὸν πύργο του. Περὶ αὐτοῦ δὲν ἔχω καμιά

ἀμφιβολία πλέον. Ἐκεῖνο πού μ' ἐνδιαφέρει τώρα εἶνε ἡ σύλληψίς

του.

— Τὴν θεωρεῖτε εὐκολή ;

— Εὐκολὴ ἢ δύσκολη πρέπει νὰ τὴν πετύχουμε καὶ θὰ τὴν πετύ-

χουμε. Ἄν δὲν ἐξημέρωνε καὶ ἡ κ. Μίνα τὸν παρακολουθοῦσε θὰ

ἐμαθαίναμε πολλὰ ἀκόμη πού μᾶς ἐνδιαφέρουν τὴν στιγμὴ αὐτή.

Δυστυχῶς ὅμως τὰ πράγματα δὲν μᾶς εὐνόησαν. Ἐν τούτοις δὲν

πρέπει ν' ἀπελπιζόμεθα. Ἀπὸ τὰ λόγια πού εἶπεν ὁ κόμης ξέρουμε

πὼς πρόκειται νὰ ξαναγυρίσῃ στὸν πύργο του καὶ αὐτὸ εἶνε σπου-

δαῖο. Θὰ τὸν παρακολουθοῦμε λοιπὸν ὑπνωτίζοντας καθεὺν νύκτα τὴν

κ. Ἀρκερ, θὰ τὸν καταδιώκουμε ἀπὸ κοντὰ καὶ θὰ τὸν συλλα-

βουμε !...

— Ὁ Θεὸς νὰ μὴ διαψεύσῃ τὰς ἐλπίδας σας.

— Ὁ Θεὸς θὰ μᾶς βοηθήσῃ. Πρὸς τὸ παρὸν θ' ἀλλάξω τὴν

πληγὴν τοῦ Ἀρκερ, θὰ ἐξετάσω μόνος μου τὸν Κουίνσου Μόρρις καὶ

κατόπιν θ' ἀναπαυθῶμεν. Ἐχουμε νὰ ἀγωνισθῶμεν ἐναντίον τοῦ

ἴδιου τοῦ Σατανᾶ καὶ δὲν πρέπει νὰ ἐξαντλοῦμε τὰς δυνάμεις μας,

χωρὶς λόγον. Οἱ νοσοκόμοι σας ἄς φρουροῦν ἐνὸς ἡμέρας θὰ κοιμώ-

μεθα, ἂν καὶ δὲν φοβοῦμαι τίποτε τὸ ἀπρόοπτον ἐπὶ τοῦ παρόντος.

Ἡμερολόγιον τοῦ δέκτορος Σουάρδ

(Συνέχεια)

Μετὰ τριήμερον. — Ὁ κόμης δὲν ἔφυγεν ἀκόμη ἀπὸ τὸ Λον-δίνο, ὅπως ἐπιστεῦαμε καὶ αὐτὸ εἶνε ὑποπτό. Τρεῖς ἡμέρες ἐπέρα-σαν καὶ μένει ἀκόμη ἐδῶ. Ἐννοεῖται πὼς δὲν μᾶς ἐνόχλησε καθό-λου τὰς τρεῖς αὐτὰς ἡμέρας. Πάντως μᾶς κατασκοπεύει. Ἡ γνω-στὴ ἐκείνῃ νυχτερίδα φτεροκοπᾷ τακτικὰ ταῖς νύχτας ἔξω ἀπὸ τὰ παράθυρα τῆς κλινικῆς.

Ὁ καθηγητὴς ὑπνώτισε καὶ τὰς τρεῖς αὐτὰς νύχτας τὴν κ. Ἀρ-κερ, ἡ ὁποία συνήλθε πλέον ἐντελῶς. Δὲν μᾶς ἔδωκε ὅμως καὶ σπουδαίας πληροφορίας, ὅπερ ἀποδεικνύει, ὅτι ὁ κόμης μένει ἀπρα-κτος. Ἀσφαλῶς καὶ θὰ περιμένῃ. Τί ὅμως ;

Ὁ Κουίνσου Μόρρις σηκώθηκε καὶ ὅλας καὶ τὸ ὀφείλει αὐτὸ στὸ γερὸ ὄργανισμὸ του. Καὶ ὁ Ἀρκερ εἶνε καλύτερα. Δὲν ἔμαθε τίποτε περὶ τῆς ἀπαγῆς τῆς συζύγου του ἀπὸ τὸν βρυκόλακα. Ὁ Βάν ἔλ-σιγγ τὸν νοσηλεύει μόνος του καὶ κατορθώνει θαύματα. Καταβάλλει καθεὺν ἐπιστημονικὸ μέσον, ὅλην του τὴν σοφίαν γιὰ νὰ τὸν θερα-πεύσῃ ταχέως, ὥστε νὰ μπορέσῃ νὰ μᾶς ἀκολουθήσῃ στὸ κυνηγητὸ κατὰ τοῦ κόμητος, ὅταν παραστῇ ἀνάγκη.

(Ἀκολουθεῖ)

αὐτὴν ;

— Δὲν γνωρίζω τὸ μέρος. Εἶνε τόσο σκοτάδι γύρω !...

— Βρίσκεσθε στὴν ἐσοχὴ, στὸ ὑπαίθρο ;

— Ὁχι, αὐτὸ πού βλέπω γύρω μου εἶνε καὶ σὰν σπήλαιον. Οἱ

ἄνθρωποι εἶνε ὄγροι καὶ ἐτοιμοὶ νὰ καταρρεύσουν. Μυρίζει ὕγρασία

καὶ μούχλα...

— Εἶνε πράγματι σπήλαιο ;

— Ὁχι, ὄχι. Μοιάζει μᾶλλον μὲ ὑπόγειον καπηλεῖον, μὲ τρώ-

λην, μὲ καταφύγιον κακούργων. Σὲ μιὰ γωνιά τρεμοβοῦναι ἓνα

εἶδος... Βλέπω...

— Τί βλέπετε ;

« Ἡ Μίνα ταραχθῆκε, ἔκαμε ἓνα κίνημα ἐξαφνικοῦ φόβου καὶ τὰ

ὄντια της ἐκροτάλισαν ἀπὸ φόβον.

— Τί σὰς συμβαίνει, ρώτησεν ὁ καθηγητής.

— Τὸν βλέπω ! Εἶν' ἐκεῖ, κάθεται στὸ τραπέζι καὶ μιλεῖ σιγανά...

— Μιλεῖ ; Αὐτὸ εἶνε σπουδαῖο ! Διακρίνετε τοὺς ἀνθρώπους

καὶ τοὺς ὁποίους μιλεῖ ;

— Ναι, βλέπω τὰ πρόσωπά τους.

— Τί εἶδους ἄνθρωποι εἶνε ;

— Δὲν μοιάζουν μὲ Λοντρεζοὺς. Δὲν εἶνε καὶ Ἀγγλοὶ. Εἶνε

τρομεροὶ, φρικαλέοι !...

— Πόσοι εἶνε ὅλοι-ὅλοι ;

— Δύο. Ἐχουν τὸ πρόσωπο μελαγχρὸ, σκοτεινὸ, ἄγριο. Τὰ μάτια

τους εἶνε φλογερά. Ἀπὸ τ' αὐτιά τους κρέμονται μεγάλοι κρικοί.

Τὰ μαλλιά τους πικρὰ καὶ μαύρα πέφτουν στὸς ὤμους των ! Φο-ροῦν παράξενες κουρελλιασμένες φορεσιές...

— Αὐτὸς κάθεται μαζὺ τους ;

— Ναι. Τοὺς μιλεῖ καὶ τὸν ἀκούει προσεκτικὰ. Τοὺς φέρεται

σὰν αὐθέντης. Ἐχει τὸ ἴδιο παγερὸ καὶ υπερήφανο ὄψος...

— Μέσα στὴν τρώγλη αὐτὴ δὲν διακρίνετε κανένα ἄλλον ;

— Ὁχι. Μαντεύω μόνον ἐκεῖ στὸ βάθος κάποιον, μὰ τὸ σκο-

τάδι δὲν μ' ἀφήνει νὰ ἰδῶ. Εἶνε ἓνας ὄγκος περιεργος, σὰν ἄνθρω-

πος μεγαλόσωμος πού παραφυλάει ἢ κοιμᾷται...

— Ἀκούς τί λέγει ὁ κόμης στοὺς συντρόφους του ;

— Ὁχι, δὲν μπορῶ ν' ἀκούσω, μιᾶ σιγά.

— Προσπάθησε ν' ἀκούσῃς καὶ λέγε ταῖς λέξεις πού φτάνουν

στ' αὐτιά σου.

« Ἡ Μίνα φάνηκε πὼς καταβάλλει ἐξαιρετικὴ προσπάθεια μέσα στὸ βύθισμά της, τὰ βλέφαρά της ἐσάλευσαν παρόξενα, τὰ δόντια της σφίχθηκαν.

— Ἀκούεις ; ρώτησεν ὁ Βάν ἔλσιγγ.

— Ναι, μερικαῖς λέξεις του φτάνουν στ' αὐτιά μου. Μιλεῖ γιὰ

ταξίδι. Ἀναφέρει τίς λέξεις, «κινώτιο», «ἄμαξα», «πύργος»... Μὰ

τώρα...

— Τί συμβαίνει ;